

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. K. B.**, zast. Mgr. Karlem Tománkem, advokátem se sídlem U Papírny 9/614, Praha 7, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze**, Žitná 12, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2004, č. j. 8 Ca 280/2003 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše označeného usnesení, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2003, č. j. 8352/03-110.

Městský soud v Praze žalobu stěžovatele odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to pro opožděnost. Dle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí žalovaného doručeno zmocněnkyni stěžovatele do vlastních rukou dne 16. 9. 2003, lhůta k podání žaloby uplynula 17. 11. 2003. Žaloba byla podána osobně u Městského soudu v Praze dne 26. 11. 2003, soud ji proto posoudil jako opožděnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že zmocněnkyni stěžovatele bylo rozhodnutí doručeno dne 26. 9. 2003. Zmocněnkyně se zdržovala na adrese J. 12, B., rozhodnutí jí však bylo žalovaným zasláno na adresu T. 9, B., Česká pošta jej poté přeposlala na správnou adresu jejího pobytu, kde jí bylo doručeno 26. 9. 2003. Vzhledem ke skutečnosti, že se zmocněnkyně nezdržovala na adrese, kam jí bylo doručováno, nemohla nastat fikce doručení uložením a lhůta pro podání žaloby uplynula dne 26. 11. 2003. V tento den byla žaloba u soudu osobně podána a nemohla být odmítnuta jako opožděná. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje vzhledem k § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na údaje na doručence zásilky, kterou bylo napadené rozhodnutí spolu s dalším doručováno, z nichž je zřejmé, že rozhodnutí bylo doručeno zmocněnkyni Mgr. S. do vlastních rukou a nikoliv uložením. Na doručence je jako den převzetí potvrzený Mgr. S. uveden 16. 9. 2003, podpis zmocněnkyně se zjevně shoduje i s jinými jejími podpisy na písemnostech ve správním spisu. Zásilka byla adresována na adresu T. 9, B., ale byla poštou doručena na jinou adresu pobytu, což v případě doručení do vlastních rukou neovlivňuje průkaznost doručení. O datu 26. 9. 2003, které stěžovatel uvádí jako datum doručení napadeného rozhodnutí, žalovanému není nic známo. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu důvodu kasační stížností uplatněného dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle závěru Městského soudu v Praze byla zmeškána lhůta k podání žaloby, která je určena ustanovením § 72 odst. 1 s. ř. s. v délce dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Tato lhůta je rovněž zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Ve věci nebylo sporu o tom, že zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), nestanoví pro podání žaloby zvláštní lhůtu, ani o tom, že žaloba byla podána u Městského soudu v Praze, a to osobně dne 26. 11. 2003.

Stěžovatel zpochybnil správnost stanovení počátku běhu lhůty pro podání žaloby, kdy Městský soud v Praze za den určující počátek lhůty, tj. den doručení rozhodnutí žalovaného zmocněnkyni stěžovatele, považoval 16. 9. 2003. Dle originálu doručenky připojené k rozhodnutí žalovaného č. 8351/03-110 žalovaný odeslal toto rozhodnutí Mgr. D. S. na adresu T. 9, Brno. Tato adresa byla doručujícím orgánem přeškrtnuta, namísto ní je uvedena adresa S. 5, B. Mgr. D. S. potvrdila převzetí výše uvedeného rozhodnutí do vlastních rukou dne 16. 9. 2003 svým podpisem.

Na základě výše uvedených skutečností nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že předmětné rozhodnutí žalovaného bylo doručeno jeho zmocněnkyni na adrese J. 12, B. dne 26. 9. 2003. Mgr. S. potvrdila dne 16. 9. 2003 převzetí rozhodnutí žalovaného na adrese S. 5, Brno, doručeno bylo tedy v souladu s § 17 odst. 1 a 2 zákona č. 337/1992 Sb., podle nichž správce daně doručuje úřední písemnosti zpravidla poštou, doručuje se v bytě, provozovně, obchodní místnosti, kanceláři a nebo pracovním místě, kde se osoba, jíž má být doručeno zdržuje. Písemnosti určené daňovému poradci se doručují v jeho kanceláři. Doručení mimo

tyto místnosti je platné, nebylo-li přijetí odepřeno. Podle odstavce třetího téhož ustanovení, není-li místností uvedených v odstavci 2, může se doručit všude, kde doručovatel příjemce zastihne. Vzhledem k tomu, že nebylo doručováno uložením dle § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., nýbrž dle § 17 odst. 1 a 2 zákona č. 337/1992 Sb., účinnost doručení nemůže ovlivnit skutečnost, zda se Mgr. S. na adrese S. 5, B., v době doručování skutečně zdržovala, či zde byla náhodně zastižena.

Stěžovatel nepředložil na podporu tvrzení, že napadené rozhodnutí bylo jeho zmocněnkyni doručeno dne 26. 9. 2003 na adrese J. 5, Brno, žádné důkazy. Prokázáno bylo tedy pouze doručení rozhodnutí žalovaného č. j. 8351/03-110 Mgr. S. na adrese S. 5, B., dne 16. 9. 2003.

Nejvyšší správní soud tak ověřil správnost zjištění Městského soudu v Praze, že dnem určujícím počátek dvouměsíční lhůty k podání žaloby byl den 16. 9. 2003. Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí chybně označil posledním dnem lhůty k podání žaloby den 17. 11. 2003, neboť tento den je státním svátkem a dle § 40 odst. 3 s. ř. s. je proto posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den, kterým byl 18. 11. 2003. Toto procesní pochybení však nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žaloba byla osobně podaná u Městského soudu v Praze dne 26. 11. 2003, byla proto v každém případě podána opožděně.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bylo učiněno v souladu se zákonem, námitka stěžovatele dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nebyla důvodná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu